Turbók Attila

Testközelben

Kapusi Imre emlékére

Ifjúkori barátom, Imre, korán meghalt – alkoholizmusban.
Pedig mennyire szeretett élni. Tanyasi gyerkőcként, Budapesten.
Mint kócos akácok, hívogatták a kocsmák, tüskéin rendre fennakadt.
Néha összekapta magát, találkozom Matyival, mondta
hajdúsági ízes kiejtéssel. Találkozásaik után szófukarként
csak annyit mormogott: *„Matyi rendes fiú, mindig segít."* Amit
kért, nagyon egyszerű: szellemi munkát,
városi megélhetést. Lakásából közvetlenül a budai temetőre látott,
de ez nem zavarta: *„testközelben vannak legalább a hölgyek és urak."*
N. L. is tudta ezt, amikor „ide kergült kénytelenül", mert
ideje jött a „hömbölyödésnek". Kinézett a fényes ablakon a
havazás fehér szívébe,
tudta, inkarnáció helyszíne ez itt – ezüstben.
Matyi pedig, a gyermekkori pajtás, mert mindig is jólfésült volt és elegáns,
kikiáltotta a parlament erkélyéről az új magyar
köztársaságot.
Hallgatva őt az éljenző tömegben,
Imrére gondoltam és a tanyai akácfák néma tüskéire.

PUCÉR SZABADSÁG

„Ez a boldogság most, a fájdalom”
(Szabó Lőrinc)

Ő volt a hajszolt, öntörvényű rabló,
a szívek táján született zsivány,
üvöltött, hörgött, amikor aranyló
szerelmük végét kongatta az árny.

A mindenséggel nem tud perbe szállni,
aki csak földi mértékkel szabad,
magasztosulhat, csücsülhet királyi
trónon, hódíthat űrhatárokat,

huszonöt év: fénytündöklető mérték,
(bujkálva, bújva, lopva, mint a kém),
pucér szabadság, szemérmetlen érték,

veszendőbb kincs, mint áldozat, erény.
Mintha sakálok ízeire tépnék,
vagy élesedne kín fenőkövén.